

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A lendkerék pedagógiája**

1. A lendkerék pedagógiája

kis Ferenc

Az őrszem fémes lépteinek visszhangja alig halt el a szürke folyosón, a dinamóteremben máris visszatért a megszokott, nyomasztó pedálritmus. A wattmérő mutatója még mindig vibrált, mint egy elmezavarodott mutatóujj, ami nem tudja eldöntni, kit jelentsen fel a feletteseknek.

- Ez meleg volt - sziszegte János-g534, miközben gépiesen taposta a rozsdás fémkarokat. Homlokáról a verejték közvetlenül a csapágyházra csöppent, apró sercegéssel jelölve a humánerőforrás lassan elpárolgó maradékát.

- Pedálozz! Ne beszélj! - suttogta Alinda szaggatottan. A lába remegett a kettős terheléstől, de nem engedhetett ki.

A nagymama erőtlenül zihált a mellette lévő ülésen.

- Régen... a gépek dolgoztak az embernek - lihegte az idős asszony. - Nem mi voltunk az elem.

- Zseniális evolúció - dünnyögte János, miközben óvatosan, centinként közelebb csúsztotta a saját hajtókarját, hogy átvegyen némi feszültséget Alinda oldaláról. - Híg zabkásával tankolnak minket, hogy áramot termeljünk a gomboknak, amik aztán pirosan világítanak. Ennél emberibb dolog nincs is.

Alinda oldalról a fiúra nézett. Ebben a nyirkos, olajszagú pokolban nem a nagy kinyilatkoztatások számítottak. Az tette őket emberré, hogy a szabályzat ellenére is képesek voltak elcsalni tizenöt wattot a másik terhére.